

trak den sidste uvilkaarlig sin Kjole lidt til sig, og Stensballe saae ret ud i Luften med stramme Miner.

Men nu viste Ligbærerne sig. Oppe paa Pulpituret skød Sangeren Brystet frem, og et Øjeblik efter lød det med smeltende Røst ud gennem Kirkerummet:

„Faaar . . . aar . . . vel! Faaar . . . aar . . . vel!“

## IX

En sommerlys Nat i de første Dage af Juni sejlede Doktor Gaardbo og hans Familie over Kattegat paa Vej til Favsingholm. Da Skibet ved Solopgang naaede Indløbet til Fjorden, var Doktoren selv og de to ældste Børn allerede paa Dækket. De stod i Agterstavnen og saae tilbage over den rolige Havflade, hvor Skibets brede, skarpt afgrænsede Kølvaandsstribе bugtede sig som en uendelig Landevej. Paa et Sandrev laa et Par Sælhunde og tog Solbad i det første Morgenskær.

Udfor et Færgested i Fjordmundingen stoppede Skibet op og satte en Passager i Land. Og nu dampede det ind i Fjorden med tre Fiskerbaade paa Slæb. Ogsaa nogle store Søfugle fulgte Skibet et Stykke paa Vej ind i Landet.

Da de nærmede sig Favsingholm, blev Meta kaldt op fra Kahytten, hvor hun sammen med Pigen havde maattet tage Vare paa de tre mindste Børn. Bag de store Enge løftede Landet sig med stejle Brinker, og her kom nu Favsingholms røde Mure til syne ved Foden af en skovklædt Bakkeknude. Doktoren pegede og forklarede, og Metas Indtryk var det allerbedste. Hvor saae her godt og fredeligt ud! Povl havde for en Gangs Skyld virkelig ikke overdrevet. Disse blomstermylrende Enge med løsgaaende Kvæg og spankulerende Storke — det var som en lykkelig hengemt Krog af Verden, der havde faaet Lov til at ligge urørt siden Tidernes Morgen.

„Naa — hvad siger du saa?“ spurgte Doktoren.

„Jo, Povl! Jeg staar netop og tænker paa, at vi vist alligevel er kommen til en ny Verden.“